

SESSİZ EFE

Ferruh N. Ayoğlu

Yürüdü. Çam ağaçlarının yeşil denizinde, sessiz bir yelkenli gibi. Yürüdü, sessiz adımlarla. Onun geçişi, ılık bir Ege esintisiydi diğerleri için. Kimse anlamazdı nasıl ve nereden geldiğini, kimse duymazdı adımlarının sesini. Bu yüzdendir, Sessiz Efe derlerdi adına. Bu üç sıra dağ, şu sağdaki kayalıklardı evi. Dağın eteğinden denize serilen bu yemyeşil ova, bu bağlar, incir ağaçları, keçiler, sahil köyünün tahta iskelesi, iskelede kayıklar, kayıklarda ağlar. Ne varsa hayata dair, vatanım derdi. Kötünün yüreği, sarmalasa da kendini gecenin lacivert yorganına, geçemezdi dağların öte yanına.

Fısıltıyla anlatırlardı. Yakında bir köyde bir sevdalı varmış. Onu beklemiş hala büyük bir yürek yangını ve bitmeyen bir hasretle. Kimine göre uzun, kimine göre kısa boyluydu kız. Kimileri çok güzelmış diye anlatırdı, kimilerine göre bir Rum'un kızıydı. Geceleri açık bırakmış odasının perdesini. Sessiz Efe usulca sıyrılırmış ormanın derininden, seyredermiş sevdiğinin gül yüzünü uyurken. Kaç kez pusu kurmuş gâvur köylere. Düşmemiş Sessiz Efe kafese.

Yürüdü. Sessiz adımlar ulaştı kayalara. Bıraktı mavzerini. Yine yemyeşildi ova. Yemyeşil bir coşkuyla koşuyordu denizin maviliğine. Kıyıya yakın gâvur tekneleri, teknelerde askerler, kıyıda işbirlikçi külhanbeyleri. Anlaşılan yine rahat vermiyorlardı köyün balıkçılarına.

Açtı kollarını iki yana. Alnında denizin tuzlu rüzgârı, aklında terlemiş üzümlerin ıslaklığı. Haykırdı boşluğa.

“Ne gezersin bre gâvur denizimde dağımda
Toprağında izim üzümünde terim var
Gün olur sökülüp gidersin bu diyardan
Doğmamış bebelere verilmiş sözüm var”

Çöktü bir dizinin üzerine Sessiz Efe. Okşadı mavzerinin kundağını. “Gün ola, hesap sorula” dedi mırıldanarak. Sevdalı düştü aklına. Döndü. On adım gerisindeydi Zeybeklerin üçü. Ortadaki uzun boylu, yanık tenli, ova köyündendi. Dehşetli güzel yapardı üzüm rakısını. Sevdiği kızı kıştırınca gâvurun askerleri vurmuştu ikisini. Gerisi malum. Bir kovalamaca. Dağlara sığınmış, yalnız dolaşırken bulmuştu onu Sessiz Efe. Sağdaki, o da uzun boylu, o da yanık tenli. Sahil köyünden balıkçı. Sandalını batırmıştı işbirlikçi külhanbeyleri. Ne zaman canı sıkılsa yanık bir türkü söyler, seslenirdi ortadakine. “Dayan kardeşim, gelecek o gün, sen üzüm kızını hazır tut, balıklar benden”. Soldaki, diğerlerinin aksine kısıydı, mavi gözlü. Sahil köyündeki Rum Parmaksız Bakkalın oğlu. Ne kız davası ne de ekmek

teknesi. Kahvede duymuştu anlatırlarken Sessiz Efe'yi, "bu iř böyle olmaz" deyip vurmuştu kendini denize yürüyen dağlara. Kesmiřlerdi babasının parmaklarını teslim etmedi diye oğlunu haine. Katılmazdı diğer ikisinin sohbetine. "Olsa olsa bir ekmek, biraz da zeytindir götüreceğim, bir de bahçedeki incirlerden toplarım, nasılsa kabul ederler" diye geçirirdi içinden.

Yürüdüler. nde Sessiz Efe, arkasında zeybekler. Gözleri adımlarında Sessiz Efe'nin, akılları sırrında. Mırıldandı Sessiz Efe usulca. Sandılar ki, bir rüzgardır dağlardan esen, sandılar ki, denizin tuzu, yosunun kokusudur.

"Bekle sevdiđim elbet dönerim koynuna
Ayrılırken verdiğim yürekten sözüm var
Bekle sevdiđim byt hasreti koynunda
Gvurla görülecek son bir hesabım var"

Cem Dertsiz ile sergileyeceđimiz Dare için
8 Mart 2010, Zonguldak